

[Gregersen.]

på —, er det jo ikke noget, som skyldes disse regeringspartier; det er noget, der ville være sket, hvad enten regeringen havde heddet Erik Eriksen eller den havde heddet Hans Hedtoft. Det er de gode høstår, det er ændringen i prisforholdene til gunst for os med hensyn til, hvad vi skal købe af udlandet, og hvad vi skal sælge, og det er måske også den i den senere tid udviste tilbageholdenhed i indkøb, fordi man forudser en mulighed for et kommende prisfald på verdensmarkedet.

Ser det en lille smule bedre ud med valutaen, med forholdene udadtil, ser det helt anderledes ud indadtil; det, som partierne har indflydelse på, de indre økonomiske forhold, vil de formentlig have svært ved at prale med. Finansministeren har på sin sædvanlige klare og letforståelige måde gjort stillingen op: før krigen var statens budget på imellem 750 og 800 mill. kr., men i fjor var det på 3 200 mill. kr. Tager vi hensyn til befolkningsforøgelsen og pengenes forringede værdi, mente finansministeren, at alt andet lige måtte skatterne og udgifterne være steget til 16—1 700 mill. kr., men de er altså steget med andre 100 pct. derudover — herunder må naturligvis også de forøgede militærudgifter tages i betragtning, men de er kun anslået til en trediedel af den sidste stigning. Hovedresultatet er altså blevet, at bortset fra militærudgifterne og med hensyntagen til befolkningstallets vækst og ændringen i pengeværdien er skatterne ud over det, de måtte stige, steget med 60—65 pct.

Man kan også sige det på en anden måde, end finansministeren har gjort det. Hvis man bruger lidt afrundede tal, er skatterne i stedet for fra før krigen at vokse fra 800 til 1 600 mill. kr., altså 100 pct., vokset fra 800 til 3 200 mill. kr., altså med 2 400 mill. kr. eller 300 pct. Det giver måske et endnu klarere billede af den økonomiske politik, der er ført. Forholdet er faktisk i øjeblikket endnu værre: beløbet 3 200 mill. kr. anslås nu nogle hundrede millioner kroner højere, og hertil kommer så, at der derudover skal lånes en milliard.

Den slutning, jeg må drage heraf, er, at den forbedring, der er sket valutamæssigt, hidrører fra kræfter, der ikke er repræsenteret i regeringen, og den indre økonomi, som den har ansvaret for, tegner sig så mørk som ingensinde før. Jeg har sagt det

før: hvis man får en krise på det tidspunkt, da finansministeren vil begynde at blive bleg i ansigtet, når prisfaldet slår igennem, sådan som vi oplevede det efter første krig, og vi står med et udgiftsbudget for stat og kommune på over 6 milliarder i skatter plus lån, hvorledes vil man da imødegå det? Hvordan skal befolkningen under svære anstrengelser og bekymringer for at kunne klare dagen og vejen med de stærkt faldende indtægter kunne klare også at dække dette mægtige offentlige krav ind?

Det er det, det ærede medlem hr. Hans Pinstrup nogle gange har talt om, at vi må passe på at have det rigtige udgiftsniveau, og derfor må skatterne sættes ned; han advarer også i den forbindelse mod toldforhøjelser, for at landbruget og også andre erhvervsdrivende kan være konkurrencedygtige på verdensmarkedet. Finansministeren synes da også at have fået en mindelse om, at der er fare på færde, og har udtalt, at man nu må til at se ikke alene på indtægtssiden, men også på udgiftssiden. Han siger, at disse store tal vækker til eftertanke — det havde måske været bedre, om de havde vakt til førtanke. Han vender sig mod befolkningen og siger, at den må lade være med at stille krav. Det holder befolkningen selvfølgelig ikke op med under disse forhold; når man ser, at naboen kan få tilskud, så vil man også selv have det. Sålænge den mulighed består, at man kan henvende sig til finansministeren eller til lovgivningsmagten og få penge — som andre må udrede i skatter —, så længe må man også vente, at kredse af befolkningen vil være ivrige efter at få fat i dem, og det er naturligt: hvorfor — som Vilhelm Beck sagde —, skal de ugudelige have al flæskestegen? Man søger naturligvis at dække sig ind, hvor man kan. Nej, bebrejdelsen må rettes imod den lovgivende magt og imod regeringen. Skal skatteskruen sættes i gang den anden vej, så er det rigsdagen og regeringen, der har ansvaret derfor.

Det er ikke alene regeringspartierne, der er ved at arbejde sig i stilling til det kommende valg. Også de radikale har allerede for nogen tid siden erklæret, at man ikke måtte vente, at de ville gå med til flere nye skatter. Derfor forekommer det en mærkeligt, at de, samtidig med at de fremsætter den slags udtalelser, kan stille forslag om, at der skal udloddes 250 mill. kr. af Marshallpengene til forskellige erhvervsdrivende.